

Posudek na bakalářskou práci Karolíny Trappové

Chemické názvosloví: srovnání češtiny a španělštiny z hlediska jazykových postupů

(Filozofická fakulta JU, České Budějovice 2016, 56 stran)

Téma, které si Karolína Trappová vybrala pro svoji kvalifikační práci, osobně považuji za velice zajímavé a zároveň i slibné, vzhledem k tomu, že diplomantka kromě oboru filologického zaměření studuje (či studovala) i vysokoškolský obor tohoto zaměření.

Práce je standardně rozdělena na dva velké celky: část teoretickou a praktickou, v nichž se autorka snaží představit český a španělský systém chemického názvosloví (sama přitom užívá podle mého zbytečného cizího slova „nomenklatura“, ale to je věc názoru) v anorganické chemii. Jak jsem již výše uvedla, jedná se o velice slibný počín, nicméně můj celkový dojem z práce je velice rozpačitý. Hlavním důvodem, proč tomu tak je, je velice neuspořádaná koncepce celé práce. Autorka přebíhá od jednoho tématu k druhému, nezřídka se několikrát v různých kapitolách vyjadřuje k tomu, co již bylo řečeno - nerozumím např. tomu, jak se proti sobě obsahově vymezují kapitoly 3. 3. a 3. 4., zdá se mi, že jedna je doplněním druhé, či nikoliv? Výklad je místy dosti těžkopádný, a to zejména z důvodu syntakticky nedbale vystavěných vět (str. 9, 13 nahoře, str. 27), chyb v interpunkci (např. str. 44), překlepům (str. 20), nesystematickému užívání názvů institucí - str. 11 (IUPAC - „Mezinárodní chemie pro čistou a aplikovanou chemii“). U některých konstatování chybí uvedení zdroje, odkud informace pochází - př. str. 10, kde se tvrdí, že španělské názvosloví je známé pro své nedostatky. Na str. 36 upozorňuji na pochybení v užití terminologie - *přípony* místo *předpony*. Dále poukazuji na poněkud neobvyklou nejednotnost velikosti užívaného typu písma - srov. např. tabulka 6 (str. 45) a tabulka 7 (str. 46). Má poslední výhrada se týká seznamu použité literatury, který není seřazen abecedně, a namátkou zjišťuji, že v něm chybí např. titul uvedený v poznámce pod čarou 52.

Práce je poněkud rozpačitá i z hlediska obsahového. Autorka věnuje, podle mého názoru, mnohem více prostoru názvosloví českému. Závěr celé práce, v němž autorka poukazuje na „preciznost českého systému“ oproti španělskému (str. 48) se mi zdá trochu nepodložený. Ano, z práce Karolíny Trappové vyplývá (zejména str. 42-44), že český systém je patrně více jednotný a stabilní, než-li španělský, nicméně si myslím, že autorka mohla danou problematiku zmapovat více do hloubky - tyto své závěry činí víceméně na základě španělského pojmenování jednoho typu kyselin (dusíkatých) a jednoho oxidu (dusíku), což se mi zdá málo. Proč toto nedokázala na více příkladech? Za velmi praktickou např. považuji Přílohu č. 9 (str. 52), nebylo možno vytvořit podobný přehled i pro české a španělské názvy oxidů a kyselin? V tom bych viděla jasný přínos celé práce, která v této podobě, podle mého názoru, zůstala pouze na povrchu celé problematiky. Navíc se domnívám, že např. pasáž, v níž autorka provádí kontrastivní analýzu českých a španělských názvů prvků poukazuje na jistou společnou motivaci užití terminologie v obou jazycích, a tudíž jisté společné rysy. Mohla by se k tomu autorka blíže vyjádřit u obhajoby?

Závěr:

S uvážením výše uvedených skutečností konstatuji, že práce Karolíny Trappové vyhovuje požadavkům na bakalářské práce kladeným. Práci doporučuji k obhajobě a předběžně hodnotím známkou **dobře**, s tím, že výsledná známka bude stanovena na základě obhajoby.

V Českých Budějovicích, 7. června 2016

PhDr. Jana Pešková, Ph.D.

